

Aj zvieratá majú dušu
a rozumejú všetkému.
Môžu tiež praktikovať.
Nemusia možno byť
svätou osobou,
ktorá chodí a káže
a podobne,
ale môžu praktikovať,
aby sa vyslobodili
z Troch svetov
alebo aspoň aby prišli
do tretej úrovne.
Dokonca aj diví vtáci
a zvieratá vonku,
mnohé z nich sú
na vysokej úrovni.
Samozrejme nie každé z nich,
ale niektoré divo žijúce
zvieratá sú ako manifestovaní
Bodhisattvovia, ktorí
pomáhajú cítiacim bytostiam.
Dokonca voda, rieky,
hory, stromy;
všetky majú ducha.
Preto by sme nemali
ani stínať stromy
len tak náhodne.
Nielen kvôli ochrane
životného prostredia,
ale preto,
že musíme rešpektovať
život v nich.
Existujú životy,
ktoré sa pohybujú,
životná sila,
ktorá je zjavená
v pohybujúcom sa tele.
A existujú životné sily,
ktoré sú zjavené
v nepohyblivých telách.
Dokonca aj rastliny atď.
majú duše.
A ta líška potom povedala:
„Praktikovala som dlhý čas,
mám mnoho magickej sily.
Len ma počúvaj
a ja ti pomôžem von.
Teraz si ľahni na chrbát.
Pozerať sa hore
na veko studne.

Stále sa tam pozeraj,
nehýb sa,
nehýb svojím telom.
Čím dlhšie sa pozeráš,
tým lepšie.
Ale musíš sa pozeráť
celou svojou koncentráciou.
Spomínaš si?“
Spýtala sa ho,
„spomínaš si,
ako si čítal
niektoré rozprávky,
keď si bol malý,
že mnohé víly
a anjeli dokážu lietať?“
Spomínaš si na to?
Dobre, teraz si ľahni dole
na chrbát, pozeraj sa
na veko studne
a predstav si,
že dokážeš tak isto lietať.
A potom raz jednoducho
vyletiš zo studne.“
Tang Ah-Dan
bol veľmi, veľmi šťastný
a spýtal sa jej: „Ale
je to pravda? Je to pravda?
Kto ale si?
Prečo si sem prišla
pomôcť mi?“
Líška mu teda povedala:
„Pred mnohými rokmi
som bola chytená do pasce
poľovníkmi.
Ale pretože ty
si vykúpil môj život
a pustil ma na slobodu,
som dnes stále nažive.
Preto som dnes prišla
splatiť ti tvoju láskavosť.“
Nie je to krásne?
Áno.
Bolo to pred mnohými rokmi
a líška si to stále pamätá.
Ale je to tak pravdivé,
je to také pravdivé.
Môžem vám potvrdiť,
že zvieratá
rozumejú všetkému,
pamätajú si všetko,

a sú veľmi, veľmi vďačné,
niekedy sú vďačnejšie
než niektorí ľudia,
pretože sú čistejšie,
dokonca i taká líška.
Musia robiť to, čo robia,
ale sú veľmi čisté.
A nehovoriac o niektorých
zvieratách – oni tiež
duchovne praktikujú
a ich úroveň je veľmi vysoká.
Alebo niekedy prišli
z vysokej úrovne
urobiť niečo pre svet
alebo pre svoj vlastný druh,
napríklad, aby sa stali
kráľom líšok
a pomohli všetkým líškam;
napríklad tak.
Po chvíli, samozrejme,
Tang Ah-Dan zrazu
uvidel sám seba
vyletieť zo studne
ako raketa
a vyslobodiť sa.
Myslíte si, že je to preto,
že Tang Ah-Dan
mal magickú silu?
Myslíte si,
že ktokoľvek si to môže
predstaviť a potom
takto vzlietnuť? (Nie.)
Nie.
Prečo to potom dokázal?
Čo sa stalo?
Ta líška.
Líška mu pomohla.
Líška preniesla trochu
zo svojej magickej sily na
toho človeka, aby mu splatila
jeho láskavosť, vidíte?
Toto je neviditeľná pomoc.
Nie je to vždy tak,
že dáme peniaze
a je to dobročinnosť. Nie, nie,
existuje aj neviditeľná
dobročinnosť – tá je dokonca
ešte lepšia než peniaze.
Takže dokonca aj líška
to dokáže urobiť,

mnoho zvierat to dokáže.
Mnohé zvieratá
nám pomáhajú neviditeľne,
už som vám to niekedy
povedala, však?
Keďže teda ten chudobný,
jednoduchý farmár
unikol smrti
zo zakrytej studne,
mních Liao Kong
si pomyslel: „To musí byť
účinnok esencie
zlatého stromu.“
Bol taký šťastný.
Takže samozrejme,
skutočne to bolo tak –
dokonca premenila
smrť na život.
Takže chcel
experimentovať ďalej.
Obložil teda svoje telo
množstvom tohto stromu
so zlatou esenciou
a skočil do studne.
Uplynul deň, dva dni,
tri dni, štyri dni,
týždeň, dva týždne,
tri týždne, štyri týždne –
nikto o ňom nič nepočul,
a tak dedičania
prišli k studni,
aby sa na to pozreli.
Čo sa stalo?
Viete, čo sa stalo?
Povedzte mi.
Čo sa stalo tomu mníchovi?
Bol mŕtvy.
Mŕtvy.
Koniec muziky!
Aj keby ten strom mal
magickú silu,
odobral by všetku milosť
z takého skazeného človeka –
a dokonca aj
takému mníchovi.
Preto nás aj Biblia
varuje podobne:
„Dajte si pozor na vlka
v ovčom rúchu.“
A v Âu Lạc (vo Vietname)

tiež hovoríme: „šaty
nerobia mnícha“,
myslí sa mníšske rúcho.
Mníšske rúcho z vás
neurobí mnícha.
My praktikujúci
tomu všetkému aj tak
rozumieme, však? Áno.
Skutočnou podstatou
mnícha je súcit,
láska ku všetkým bytostiam,
ktorú evidentne
tento mních nemal –
- ani len gram z nej.
Preto oklamal niekoho,
kto bol dostatočne nevinný,
aby uveril jeho róbe,
jeho rúchu, mysliac si,
že mních by ho nikdy
neoklamal. Takže
vec sa má tak, že vonkajší
vzhľad nie je vždy pravdou,
a pravda nie vždy
vyzerá ako pravda.
Preto musíme mať múdrosť,
aby sme rozlíšili
medzi tým, čo je čo.
Skutok možno vyzerá
rovnako, ale nie je to to isté.
Vonkajší vzhľad
je možno rovnaký,
ale nie je to to isté.
Záleží na motíve,
ktorý je za tým,
záleží na skutočnom srdci
toho človeka.
Takže nie je to
veľmi dobrý príbeh? (Áno.)
Dobre.
Minulý týždeň som čítala
jednu kapitolu
z Diamantovej sútry
o praktikovaní dobročinnosti,
dokonalejšie dobročinnosti –
to znamená, že dávate, ale
nemyslíte na to, že dávate,
nemáte ani len myšlienku,
že dávate.
Keď ale dávate
niečo materiálne,

je ťažké myslieť si,
že nedávate!
Ale je to v poriadku, pokiaľ
nie ste k tomu pripútaní,
pomysliť si:
„Ach, som taký skvelý.
Dávam toto
a získavam tamto“,
potom je to v poriadku.
Keď ale Budha povedal
„dobročinnosť dokonalosti“,
myslel
duchovnú dobročinnosť.
Myslel tým, že keď
praktikujete duchovne,
a stávate sa Budhom,
potom sú vaše zásluhy
nesmierne, aj keď
nikdy nikomu nedáte
žiadne peniaze.
Ale dávate veľa –
dávate
prospešnú energiu
každému, kto je nablízku,
dokonca celému svetu –
a pozdvihujete duchovný
štandard každého.
Také dávanie je teda
dokonalým dávaním.
Ale darca si nikdy nepomyslí,
že niečo dáva.
Je isté,
že to nie je zaznamenané
v mozgu.
Nie ako keď darujete
jeden dolár,
vtedy viete, že dávate.
Dokonca aj keď to nechcete
vedieť, viete to.
Ježiš vám povedal:
„Keď dávate niečo
svojou pravou rukou,
nech o tom vaša
ľavá ruka nevie.“
To je ale ťažké –
on sa tajne pozerá!
Takže kedykoľvek
niečo dávame,
nemôžeme si povedať,
že sme nedali.

Ak sme ale nesebeckí,
niekedy okamžite
zabudneme,
zabudneme to hneď,
alebo si aspoň nemyslíme,
že je na tom dávaní
niečo veľké.
Neustále dávate a proste
je to vaša povaha –
nerozmýšľate o tom,
že niečo dávate.
Prinajmenšom potom
je to už dobré.